

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/296/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213225684
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2213225684.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Spálovej a sudcov JUDr. Antona Jačeka a JUDr. Martiny Valentovej, v právnej veci navrhovateľa: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti odporcom 1/ A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., S. XXX/XXA, 2/ S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., S. XXX/XXA, 3/ A. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., L. XXXX/X, odporcovia 2/ a 3/ zastúpení splnomocnenou zástupkyňou - odporkyňou 1/, o zaplatenie 6.438,11 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 8C/101/2014-71, zo dňa 10.11.2014 - v zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ktorou súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol **p o t v r d z u j e**.

Odporcom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v prevažnej časti vyhovel žalobe navrhovateľa a odporkyni 1/, odporcovi 2/ a odporcovi 3/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 6.438,11 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 6.258,33 eur od 01.12.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania titulom iných trov 386 Eur tak, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov, to všetko v mesačných splátkach po 150 Eur, ktoré sú splatné vždy do 28. dňa toho ktorého mesiaca k rukám navrhovateľa, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 48 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 2, 3, § 517 ods. 1 a 2, § 879l, § 879m Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 3, § 2 písm. a), písm. b), i) Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ako i § 1 ods. 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a § 7 ods. 3 Zákona o stavebnom sporení.

Na základe vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že navrhovateľ ako veriteľ konajúci v zmysle predmetu svojej činnosti poskytol odporcom 1/ a 2/ ako dlžníkom, občanom konajúcim pre svoje potreby a teda spotrebiteľom, službu. Ide medzi nimi teda o vzťah spotrebiteľský, podliehajúci právnej ochrane spotrebiteľov. Nejde ale o spotrebiteľský úver podliehajúci zákonnej úprave Zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo ide o medziúver poskytnutý pre účely nehnuteľnosti. Zmluva z pohľadu platnej úpravy je platná, obsahuje všetky podstatné náležitosti. Bolo preukázané, že odporcovia 1/ a 2/ si svoju povinnosť vyplývajúcu im zo zmluvy riadne neplnili a majú voči navrhovateľovi dlh ktorý napriek výzve neuhradili, ide o dlh na istine poskytnutého mimoriadneho medziúveru, čo odporcovia nespochybňovali. Okrem toho ide o dlh na úrokoch z mimoriadneho medziúveru ktorý bol zmluvne platne

dojednaný písomnou zmluvou. Odporca 3/ je povinný k úhrade z titulu svojho ručiteľského záväzku. Za dôvodný súd považoval potom návrh v časti zaplatenia žalovanej sumy 6.438,11 Eur ktorej špecifikácia vyplýva z pripojených listín. Keďže odporcovia splatnosť jednotlivých splátok nedodržali, s plnením sa dostali do omeškania, v dôsledku čoho sú povinní zaplatiť aj úroky z omeškania z dlžnej sumy ktorá nie je uplatnená vo vyššej výške ako zákonom dovolená.

Ako nedôvodný bol zamietnutý návrh navrhovateľa čo do zaplatenia úrokov 6,49% ročne zo sumy 6.258,33 Eur od 01.12.2013 do zaplatenia. Z pripojeného výpisu z účtu vyplýva, že do sumy 6.258,33 Eur z ktorej navrhovateľ žiada úroky 6,49% ročne započítal aj úroky z úveru vo finančnom vyjadrení. Z toho potom vyplýva, že navrhovateľ si uplatňuje úroky nielen z dlhu istiny ale aj úroky z úrokov pričom na takéto plnenie nemá právny nárok. Skonštatoval, že navrhovateľ sa s odporcami zmluvne dohodli že aj v prípade odstúpenia od zmluvy sú odporcovia povinní zaplatiť nielen poskytnutý úver ale aj úroky z neho a to až do dňa zaplatenia celej pohľadávky. Nedohodli sa ale na tom, že by navrhovateľ mal právo po odstúpení od zmluvy aj na úroky z úrokov, zmluva takéto dojednanie neobsahuje. Z návrhu pritom nie je možné dostatočne jasne určiť a zrozumiteľne vyšpecifikovať koľko tvorí zo sumy 6.258,33 eur istina a koľko vyčíslené úroky, pričom navrhovateľ napriek výzve súdu v tomto smere špecifikáciu nedoložil. Z toho potom vyplýva záver, že neuniesol v tomto rozsahu dôkazné bremeno a nepreukázal tak ani povinnosť odporcov v tomto rozsahu dlh mu uhradiť. Nie je možné totiž preskúmať dôvodnosť požadovaných úrokov zo žiadnej sumy 6.258,33 Eur, lebo nie je možné zistiť koľko je istina a koľko úroky, z ktorých navrhovateľ nemá právo na úroky po odstúpení od zmluvy.

Po skonštatovaní, že navrhovateľ bol neúspešný iba v časti percentuálneho vyčíslenia z ktorej sa ani súdny poplatok nevyrubuje, súd s poukazom na § 142 ods. 3 O.s.p. mu priznal plnú náhradu trov konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 386 Eur. Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. súd povolil odporcom vykonať úhradu dlhu v splátkach po 150 Eur mesačne všetkým trom spoločne, s poukazom na ich pomery a na postavenie navrhovateľa.

Proti tomuto rozsudku výlučne iba v časti ktorou súd návrh zamietol, podal odvolanie navrhovateľ ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu - i v zamietnutej časti - vyhovie. Odvolanie podal z dôvodov, že konanie má inú vadu ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. p) O.s.p.), že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.), a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Po citácii ustanovení §§ 497 a 502 Obchodného zákonníka odvolateľ poukázal na to, že ak by porušením povinnosti dlžníka v dôsledku ktorého navrhovateľ od zmluvy odstúpil, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úroku za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie, čo by bolo v rozpore s dobrými mravmi aj v rozpore s účelom dotknutých právnych noriem. Uviedol že v článku VII. bod 6 úverovej zmluvy bolo dohodnuté, že odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia dlhu. V ďalšom odvolateľ argumentoval, že súd nebol oprávnený hodnotiť nekalú povahu podmienky týkajúcej sa dojednaní o spôsobe úhrady pohľadávky, ako ani výšku dohodnutého úroku, keďže ide o dojednanie o hlavnom predmete plnenia zmluvy a dojednanie o primeranosti ceny a to pre prípad, že by súd zmluvnú podmienku skúmal z hľadiska jej neprijateľnosti, k čomu v danom prípade nedošlo. Následne poukázal na ust. § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa plnenie započítava najprv na úroky potom na istinu, ak dlžník neurčí inak a uzavrel, že dohodu o úhrade úrokov nemožno považovať za dohodu spôsobujúcu hrubú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V ďalšom odvolateľ poukázal na ustanovenia §§ 506, 349 a 351 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že v článku VII. bod 8 zmluvy bolo dojednané oprávnenie veriteľa účtovať pri medziúvere 5% úrok z omeškania ročne z celého zostatku dlhu. Uviedol, že odstúpenie od zmluvy sa nedotýka nárokov ku ktorým došlo do zániku zmluvy odstúpením, bez ohľadu na to o nároky ktorej strany ide, nedotýka sa ani nároku na náhradu škody, na zaplatenie úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty, resp. iných dojednaní, ak je z nich zrejmé, že majú trvať aj po zániku zmluvy.

Žiaden z odporcov odvolací návrh nepodal, k doručeného odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a§ 202 O.s.p.) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom

predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v rozsahu napadnutej časti - teda v časti ktorou bol návrh zamietnutý, v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom návrh navrhovateľa vo zvyšku, teda o zaplatenie úroku z úveru 6,49% ročne zo sumy 6.258,33 eur od 01.12.2013 až do zaplatenia, zamietol.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zároveň jeho výsledky náležite vyhodnotil a dospel k správny skutkovým záverom a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, ktorý na vec aplikoval všetky náležité zákonné ustanovenia a tieto i správny spôsobom vyložil, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku vo vzťahu k odvolaním napadnutej časti. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty navrhovateľa nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Z výpisu z účtu ktorý predložil navrhovateľ spolu s podaným návrhom vyplýva, že v dlžnej sume ku dňu 30.11.2013, ktorá je síce označená ako istina, sú započítané nielen úroky z úveru (6,49%) ale aj úroky z omeškania (5%) za obdobie od 18.04.2013 do 30.11.2013. Z návrhu (z odvolania) je pritom zrejmé, že práve z tejto sumy 6.258,33 Eur si navrhovateľ uplatňuje úrok k úveru 6,49% od 01.12.2013 až do zaplatenia. Potom ako prvostupňový súd riadne uznesením č.k. 8C/101/2014-35 zo dňa 30.04.2014 vyzval navrhovateľa, aby v stanovenej lehote svoj návrh v tomto smere podľa podrobných pokynov súdu doplnil a opravil, zareagoval podaním zo dňa 23.05.2014 v ktorom zotrval na tom, že suma 6.258,33 Eur predstavuje istinu a iba suma 179,78 Eur predstavuje úroky a úroky z omeškania. K podaniu pripojil výpis z účtu stavebného sporenia, avšak iba za čas do 09.04.2013. Je teda nesporné, že nezrozumiteľnosti a nejasnosti ktorých vysvetlenie prvostupňový súd požadoval v predmetnom uznesení, navrhovateľ nijako neodstránil.

Nadväzne potom je nevyhnutné stotožniť sa s názorom prvostupňového súdu, že nemôže vzniknúť nárok na úroky z úrokov ani z úrokov z omeškania, teda príslušenstvo z príslušenstva. Úroky rovnako ako aj úroky z omeškania nie sú totiž súčasťou pohľadávky, sú len jej príslušenstvom (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), preto neprichádza do úvahy aby z tohto príslušenstva bolo hradené ďalšie príslušenstvo (R 70/1995). Keďže potom zo špecifikácie predloženej navrhovateľom, teda z ním predložených dôkazov, nebolo možné zistiť koľko presne zo žalovanej sumy 6.258,33 Eur je výlučne istina, čo navrhovateľ napriek kvalifikovanej výzve súdu nešpecifikoval, prvostupňový súd správne skonštatoval, že neuniesol dôkazné bremeno. Vzhľadom na to nebolo dôvodným aby bolo odporcom uložené uhradiť aj úrok 6,49% od 01.12.2013 až do zaplatenia.

Žiada sa dodať, že odvolateľ v podanom odvolaní priamo tieto závery ani nenamietal, pričom svoju odvolaciu argumentáciu zameral na skutočnosti, na ktorých predmetné rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti nebolo ani prvostupňovým súdom postavené (nárok na úroky po zosplatnení dlhu odstúpením, nekalá povaha resp. neprijateľnosť zmluvnej podmienky, poradie započítania plnenia...).

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, v ktorej bol návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietnutý, ako vo výroku vecne správny s použitím § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní fakticky plne úspešným odporcom v zásade vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi. Keďže ale

odporcovia si náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnili (podľa obsahu spisu im v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli) odvolací súd odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.